

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/60/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319201143
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2319201143.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Dominika Horváthová, v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom B. A. XXXXX/XXA, D. - E., zastúpená advokátom: JUDr. Karol Spišák, so sídlom Bajkalská 5/C, Bratislava, proti žalovanému: F. B., nar. X.X.XXXX, bytom G. XXXX/XX, G., zastúpený advokátkou: JUDr. Lucia Gašpíriková, so sídlom Jarmočná 2264/3, Šaľa, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17C/11/2019-246 zo dňa 28. februára 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva nárok voči žalobkyni na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou ust. § 137, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku, § 143 Občianskeho zákonníka.

Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli manželstvo dňa 12.11.2011.

Žalovaný je zapísaný ako výlučný vlastník nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Galanta, katastrálnym odborom, pre obec G., katastrálne územie G., ako: parcela registra „C“ číslo 3115/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 551 m², parcela registra „C“ číslo 3115/7 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 248 m², rodinný dom so súpisným číslom XXXX, postavený na parcele číslo 3115/7. Ako titul nadobudnutia je na liste vlastníctva uvedená kúpna zmluva č. V 2742/2012 z 23.8.2012 - č.z. 399/2012.

Predmetnou kúpnu zmluvou z 22.8.2012 žalovaný ako kupujúci od predávajúceho A. G. C. kúpil v predchádzajúcom bode špecifikované nehnuteľnosti v celosti a do svojho výlučného vlastníctva ich prebral vo veľkosti podielu 1/1. Zmluvné strany sa dohodli na kúpnej cene 105.000,- Eur, ktorá mala byť vyplatená v časti 59.913,22 Eur vkladom na úverový účet banky č. XXXXXXXXXX/XXXX na splatenie úveru poskytnutého G. a v časti 45.086,78 Eur na bankový účet predávajúceho vedený vo H., I..

Kúpna cena za nehnuteľnosti bola vyplatená vo výške 59.913,22 Eur dňa 22.8.2012 hotovostným vkladom v prospech účtu vedeného v G. (č.l. 54 spisu), vo výške 40.000,- Eur dňa 28.8.2012 prevodom z účtu žalovaného na účet predávajúceho vedený vo H. (č.l. 55 a 123 spisu), a vo výške 5.086,78 Eur dňa 31.8.2012 v hotovosti v prospech predávajúceho (príjmový pokladničný blok č.l. 53 spisu).

Žalovaný bol vlastníkom nehnuteľnosti, a to bytu č. X na X. poschodí bytového domu G. J. XXXXX B. K. L., vchod č. X H. D., postaveného na pozemku parcelné číslo 18256/35, parcela reg. „C“, zastavané plochy a nádvoria o výmere 399 m² a ktorý je zapísaný na LV č. XXXX, pre kat. úz. H., ktorý nadobudol na základe kúpnej zmluvy V-4158/2005 zo dňa 9.12.2005, teda pred uzavretím manželstva (č.l. 56).

Kúpnu zmluvou uzavretou 9.5.2012 žalovaný ako predávajúci previedol na kupujúcu M. A. vlastníctvo k bytu a spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve ako aj na pozemku. Kúpna cena vo výške 179.000,- Eur mala byť vyplatená prostredníctvom notárskej úschovy (č.l. 44).

Kúpna cena bola vyplatená 14.5.2012 na účet žalovaného (č.l. 57 a č.l. 121 rub spisu).

Podľa výpisu z účtu žalovaného, ten vykonal 18.5.2012 výber v hotovosti vo výške 100.000,- Eur.

Kúpnu zmluvou z 8.8.2012 žalovaný ako predávajúci previedol na kupujúcich N. E. D. a M. A. O. nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX, kat. úz. M., obec M., okres Senec, a to parc. č. 949/296 o výmere 678 m², ktorú pôvodne nadobudol na základe kúpnej zmluvy podľa V-5555/2010 z 5.11.2010. Medzi zmluvnými stranami bola dojednaná kúpna cena 96.000,- Eur, ktorá v časti 2.000,- Eur bola zaplatená v hotovosti a v časti 94.000,- Eur na účet žalovaného ako predávajúceho (č.l. 80, 124 - 125). Peňažné prostriedky vo výške 94.000,- Eur boli dňa 14.8.2012 pripísané na účet žalovaného (č.l. 123 spisu).

Žalovaný je jedným z dvoch spoločníkov a konateľov spoločnosti MERCI, spol. s r.o., IČO: 36 231 142, ktorá má v predmete činnosti o.i. kúpu a predaj nehnuteľností. Uvedená spoločnosť nadobudla 6.7.2012 vlastnícke právo k nehnuteľnosti v okrese Šaľa, k.ú. P., zapísanej na LV č. XXXX, por. č. 53 na LV.

Kúpnu zmluvou z 18.6.2012 žalobkyňa ako predávajúca previedla na kupujúceho N. M. O. vlastnícke právo k nehnuteľnosti, a to bytu č. XX na X. poschodí domu súp. č. XXXX na G. L. J. . XX H. D. za kúpnu cenu 96.000,- Eur, ktorá v časti 2.000,- Eur bola zaplatená v hotovosti a v časti 94.000,- Eur dňa 18.6.2012 prevedená na účet žalobkyne ako predávajúcej vedený v O. D. (č.l. 219-223).

Žalobkyňa v dňoch 25.6.2012 až 26.6.2012 vykonalala zo svojho účtu v O. D. výbery vo výške 30.000,- Eur (3x10.000,- Eur).

Z predloženej mailovej komunikácie vyplýva, že žalobkyňa v období od 16.5.2012 do 24.5.2012 komunikovala s cestovnou agentúrou ohľadom leteniek do Thajska.

Z predložených detailov pohybov na účte vyplýva, že z účtu žalobkyne v O. D. boli vykonávané úhrady za „vodu sigetska“ vo výške 36,60 Eur dňa 20.11.2012, za „znovupripojenie Novomestsky“ v prospech ZSE Energia, a.s. vo výške 54,49 Eur dňa 3.10.2012, platba špecifikovaná len „novomestsky“ v prospech ZSE Energia, a.s. vo výške 74,84 Eur dňa 3.10.2012, a nešpecifikované úhrady v dňoch 21.11.2017 vo výške 300,- Eur, 29.11.2017 vo výške 146,- Eur, dňa 12.6.2018 vo výške 280,- Eur a dňa 15.8.2018 vo výške 300,- Eur.

Vecne argumentoval tým, že „žalobkyňa sa určovacou žalobou podľa § 137 písm. c) domáha určenia, že nehnuteľnosti špecifikované v žalobe patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - žalobkyne a žalovaného. Súd sa zaoberal otázkou existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, ktorá je podmienkou prípustnosti žaloby, pričom dospel k záveru, že žalobkyňa jeho danosť osvedčila. Žalovaný je zapísaný ako výlučný vlastník sporných nehnuteľností, pričom v prípade úspechu v konaní by súdne rozhodnutie bolo podkladom pre zápis zmeny v katastri nehnuteľností v prospech bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žaloba o určenie vlastníckeho práva je preto vhodne zvoleným prostriedkom na odstránenie stavu právnej neistoty na strane žalobkyne.

Medzi stranami nebolo sporné, že manželstvo uzavreli 12.1.2011, ku ktorému dňu sa viaže vznik ich BSM. Toto manželstvo doposiaľ trvá.

Za trvania manželstva žalovaný na základe kúpnej zmluvy z 22.8.2012 nadobudol nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX v k.ú. G.. V zmysle § 143 Občianskeho zákonníka je všeobecným pravidlom, že v BSM je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, okrem výnimiek vymedzených v ust. § 143 OZ. Ďalšie výnimky riešila judikatúra súdov, a to aj vo vzťahu k veciam získaným výmenou za vec alebo z výťažku veci, ktorá bola vo vlastníctve jedného z manželov. Tieto veci súd naďalej vo vlastníctve tohto manžela (R 42/1972). V takomto prípade ide o transformáciu toho istého majetku. Nejde o nadobudnutie nového majetku ani o rozmnoženie doterajšieho majetku za trvania manželstva, ale o obyčajnú zmenu predmetu vlastníctva, ktorá nemá

vplyv na povahu doterajšieho vlastníckeho vzťahu. Táto zásada platí i pre výmenu, resp. predaj a následnú kúpu inej veci zo samostatného majetku manžela. Ak sa však na získanie novej veci použijú čo aj len z časti prostriedky z bezpodielového spoluvlastníctva, vec bude patriť do bezpodielového spoluvlastníctva.

Dôkazné bremeno v sporovom konaní zaťažuje toho z manželov, ktorý tvrdí, že vec nadobudnutá počas trvania manželstva nepatrí do BSM, ale do jeho výlučného majetku. V danom prípade to bol žalovaný. Ten v konaní na základe predložených listín preukázal, že pred uzavretím manželstva bol od roku 2005 vlastníkom nehnuteľností - bytu č. X B. K. L. H. D.. Za trvania manželstva vlastníctvo k tomuto bytu previedol na tretiu osobu kúpnu zmluvou z 9.5.2012, za kúpnu cenu 179.000,- Eur, ktorá bola na jeho účet vyplatená 14.5.2012. Uvedené peňažné prostriedky v jeho výlučnom vlastníctve žalovaný opätovne pretransformoval na základe kúpnej zmluvy uzavretej 22.8.2012, na základe ktorej nadobudol vlastníctvo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX v k.ú. G., za kúpnu cenu 105.000,- Eur. Na úhradu kúpnej ceny použil žalovaný peňažné prostriedky získané z predaja bytu v Bratislave, a to tak, že časť kúpnej ceny 40.000,- Eur zaplatil priamo prevodom z účtu 28.8.2012 a zvyšnú časť v dvoch hotovostných úhradách 59.913,22 Eur (vkladom na účet predávajúceho 22.8.2012) a 5.086,78 Eur (v hotovosti priamo predávajúcemu 31.8.2012). Peňažnými prostriedkami v hotovosti žalovaný disponoval na základe výberu hotovosti vo výške 100.000,- Eur vykonanému 18.5.2012.

Žalovaný ďalej preukázal, že nad rámec uvedených výlučných prostriedkov disponoval aj peňažnými prostriedkami vo výške 94.000,- Eur získanými ďalšou transformáciou majetku v jeho výlučnom vlastníctve, a to predajom nehnuteľnosti v M., ktorú pôvodne nadobudol 5.11.2010, teda pred uzavretím manželstva. Takto získané prostriedky boli 14.8.2012 pripísané na rovnaký účet žalovaného.

Podľa názoru súdu žalovaný v priebehu konania na základe predložených dôkazov riadne preukázal ním uvádzané tvrdenia. V tomto momente si žalovaný zastal jeho konkrétne dôkazné bremeno a to následne prešlo na žalobkyňu, ktorá bola povinná tvrdenia a dôkazy produkované žalovaným riadne vyvrátiť.

Žalobkyňa v priebehu konania tvrdila, že na nadobudnutie nehnuteľností v Sládkovičove boli okrem výlučných prostriedkov žalovaného vynaložené aj prostriedky v jej výlučnom vlastníctve ako aj spoločné prostriedky.

V prvom rade žalobkyňa tvrdila, že žalovaný peňažné prostriedky v hotovosti vo výške 100.000,- Eur, ktoré vybral z účtu 18.5.2012, spotreboval a nepoužil na kúpu nehnuteľností. Uvádzala, že sumu okolo 20.000,- Eur použil na rodinnú dovolenku v Thajsku a 2.000,- Eur na pohreb otca. Žalobkyňa však tieto skutočnosti nepreukázala, keďže z predloženej mailovej komunikácie so zamestnankyňou cestovnej agentúry nevyplyva, akým spôsobom boli úhrady za letenky vykonané a v súvislosti s pohrebnými trovami žalobkyňa žiadne dokazovanie nenavrhol. Zároveň súd poukazuje na to, že aj prípade odrátania sumy 22.000,- Eur, by žalovaný od 18.5.2012 disponoval peňažnými prostriedkami v hotovosti v rozsahu 78.000,- Eur, pričom žalobkyňa nepreukázala, že by žalovaný tieto prostriedky dňa 22.8.2012 v rozsahu 59.913,22 Eur a 31.8.2012 v rozsahu 5.086,76 Eur už k dispozícii nemal. Žiadnym spôsobom nebolo preukázané ani tvrdenie žalobkyne, že by tieto hotovostné prostriedky boli vložené do spoločnosti MERCI spol. s r.o. za účelom kúpy nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o časť kúpnej ceny zaplatenú prevodom z účtu vo výške 40.000,- Eur, žalovaný riadne preukázal, že ku dňu jej úhrady, t.j. k 28.8.2012 mal na svojom účte k dispozícii dostatočné finančné prostriedky získané transformáciou jeho nehnuteľného majetku. V tejto časti kúpnej ceny, žalobkyňa úhradu kúpnej ceny z výlučných prostriedkov žalovaného ani nepoprela.

Žalobkyňa až na pojednávaní 2.2.2022 za účelom objasnenia pohybu peňažných prostriedkov navrhla výsluch žalovaného. Nakoľko žalobkyňa bola riadne poučená v zmysle § 153 ods. 1, 2 C.s.p. o povinnosti uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas a prípadnom následku nesplnenia povinnosti, súd návrh na vykonanie dôkazu výsluchom žalovaného zamietol. Žalobkyňa nič nebránilo navrhnúť tento dôkaz pred pojednávaním konaným dňa 2.2.2022 tak, aby súd mohol prítomnosť žalovaného zabezpečiť jeho predvolaním. Nakoľko žalobkyňa tento návrh nevykonala včas a vykonanie tohto dôkazu by si vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania, súd na tento návrh neprihliadol. Skutočnosť, že u žalobkyne došlo k výmene právneho zástupcu nemá žiadny vplyv na splnenie podmienok pre uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania.

Žalobkyňa ďalej tvrdila, že na kúpu nehnuteľností vynaložila sumu 30.000,- Eur z jej výlučných prostriedkov získaných predajom nehnuteľnosti, ktorú nadobudla ešte pred uzavretím manželstva. Súd dospel k záveru, že vzhľadom petit žaloby je táto argumentácia bezpredmetná. Ako už súd vyššie uviedol, v prípade transformácie majetku jedného z manželov, nejde o nadobudnutie nového majetku ani o rozmnoženie doterajšieho majetku za trvania manželstva, ale o obyčajnú zmenu predmetu vlastníctva, ktorá nemá vplyv na povahu doterajšieho vlastníckeho vzťahu. Podľa názoru súdu túto zásadu je nutné aplikovať aj v prípade, že vec je nadobudnutá z výlučných prostriedkov nielen jedného, ale

oboch manželov. Nakoľko ani v tom prípade nevzniká za trvania manželstva nová vec, nemôže dôjsť k vzniku bezpodielového spoluvlastníctva, ale nanajvýš spoluvlastníctva podielového. Nakoľko je však súd viazaný žalobným návrhom, v tomto smere sa argumentáciou žalobkyne ďalej nezaoberal.

Žalobkyňa síce tvrdila, že na kúpu nehnuteľností boli vynaložené aj spoločné prostriedky patriace do BSM, túto svoju argumentáciu však žiadnym spôsobom bližšie nerozvieďala a neoznačila ani žiadne prostriedky na jej preukázanie. To, že žalobkyňa uhradila niektoré platby za služby spojené s užívaním nehnuteľností, čo žalovaný nepoprel, nezakladá vznik bezpodielového spoluvlastníckeho vzťahu. Súd sa stotožňuje s vyjadrením právnej zástupkyne žalovaného, že pokiaľ boli na majetok žalovaného vynaložené spoločné prostriedky, tieto nároky si žalobkyňa môže uplatňovať v konaní o vyporiadanie BSM.

Nakoľko žalovaný v konaní preukázal, že sporné nehnuteľnosti nadobudol do výlučného vlastníctva využitím prostriedkov nepatriacich do BSM a žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by na kúpu nehnuteľností boli použité aj peňažné prostriedky patriace do BSM, súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Nakoľko žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá a predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo odvolacím súdom na základe odvolania žalovaného zrušené, žalovanému ako v plnom rozsahu úspešnej strane súd priznal proti žalobkyňi právo na náhradu trov konania prvej inštancie ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (262 ods. 2 CSP).“

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Rozsudok napadla v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, medzi jeho zložky možno zaradiť zákaz ľubovôle, zákaz prekvapivých rozhodnutí, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Ohľadom nedostatočného a rozporného odôvodnenia rozhodnutia poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017.

Podľa bodu 26. odôvodnenia rozsudku mal súd za preukázané, že žalovaný uhradil kúpnu cenu za sporné nehnuteľnosti z výlučných prostriedkov, pričom 2 časti kúpnej ceny vo výške 59.931,22 Eur uhradil v hotovosti dňa 22.08.2012 a vo výške 5.086,78 Eur uhradil v hotovosti dňa 31.08.2012, ktorými disponoval na základe výberu hotovosti vo výške 100.000,- Eur zo dňa 18.05.2012. Následne, v bode 29. odôvodnenia rozsudku súd vzhľadom na petit žaloby považoval za bezpredmetnú totožnú argumentáciu na strane žalobkyne, ktorá v období 25.06.2012 až 26.06.2012 uskutočnila taktiež výber peňažných prostriedkov získaných dňa 18.06.2012 z predaja jej výlučnej nehnuteľnosti, ktoré použila na kúpu sporných nehnuteľností.

Uvedeným odôvodnením rozsudku súd porušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces, že sa náležite nevysporiadal s výberom hotovosti 30.000,- Eur zo strany žalobkyne, keď výber hotovosti žalovaného, ktorý bol cca 3 mesiace pred kúpou sporných nehnuteľností zobral do úvahy a mal za preukázané, že tieto žalovaný cca 3 mesiace u seba držal v hotovosti bez toho, aby ich spotreboval a o cca 3 mesiace práve tieto peniaze použil na úhradu kúpnej ceny, avšak tú istú situáciu na strane žalobkyne súd považoval vzhľadom na petit žaloby za bezpredmetnú a vôbec ju nezobral do úvahy, hoci výber peňažných prostriedkov žalobkyne v hotovosti je časovo o cca 2 mesiace bližšie ku kúpne sporných nehnuteľností. Súd svoju úvahu ani riadne nezdôvodnil.

Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení uviedla aj tú skutočnosť, že žalovaný uhradil kúpnu cenu na 3-krát z dôvodu, že nemal dodatočné výlučné prostriedky, pretože podľa výpisu z jeho bankového účtu ich priebežne spotrebovával tak, ako spotreboval aj hotovosť v sume 100.000,- Eur a žalovaný sa len účelovo snažil napasovať výber hotovosti na úhradu kúpnej ceny. Taktiež podľa prehľadu výpisu z bankového účtu žalovaného v rozhodnom období máj 2012 až august 2012 došlo k zmiešaniu výlučných prostriedkov žalovaného a prostriedkov patriacich do BSM strán sporu, čo dokazujú položky kreditov na výpise z jeho bankového účtu, a preto právna domnienka, že veci nadobudnuté počas manželstva z prostriedkov čo i len z časti patriacich do BSM patria do BSM manželov podľa ust. § 143 Občianskeho zákonníka svedčí v prospech žalobkyne.

Žalobkyňa považuje rozsudok v rozpore so zákazom prekvapivých rozhodnutí, keď konajúci súd najskôr v poradí prvým rozsudkom zo dňa 29.09.2020, sp. zn. 17C/11/2019 - 131 rozhodol v prospech žalobkyne tak, že jej žalobe vyhovel a totožný konajúci súd v poradí v druhom rozhodnutí, potom ako bol prvý

rozsudok odvolacím súdom zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie, rozhodne úplne inak, žalobu žalobkyne zamietne a protichodne oproti prvého rozhodnutiu vyhodnotí všetky argumenty a dôkazy výlučne v prospech žalovaného.

Súd porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces tým, že porušil jej právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia a právo na vypořádanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, pretože rozhodnutie neobsahuje jasné, zrozumiteľné a logické vysvetlenie, prečo súd prihliadal na výber hotovosti žalovaným vo výške 100.000,- Eur a ich použitie na kúpu sporných nehnuteľností, ale výber hotovosti žalobkyňou vo výške 30.000,- Eur a ich použitie na kúpu sporných nehnuteľností považoval za bezpredmetný a vôbec sa nevyporiadal so skutočnosťami, že žalovaný sumu 100.000,- Eur ako aj výlučné prostriedky na bankovom účte spotreboval, žalovaný menil v tomto smere argumentáciu, podľa výpisu z jeho bankového účtu nemal ku dňu úhrady kúpnej ceny dostatok výlučných prostriedkov, výlučné prostriedky sa zároveň zmiešavali s prostriedkami v BSM a vôbec nekorešpondovali dátumy a sumy pripísania/výberu výlučných prostriedkov žalovaného s dátumami a sumami úhrady kúpnej ceny. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, akými úvahami bol súd pri rozhodovaní vedený.

Žalobkyňa má za to, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom, keď v bode 26. odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že žalovaný preukázal, že na základe predaja výlučného majetku – bytu v Bratislave získal výlučné peňažné prostriedky v sume 179.000,- Eur dňa 14.05.2012 a po cca 3 mesiacoch ich použil na zaplatenie kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti vrátane použitia sumy 100.000,- Eur, ktoré si vybral dňa 18.05.2012, v dôsledku čoho je výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností.

Uvedené skutkové závery súdu nemôžu obstať, pretože sú v rozpore so zisteným skutkovým stavom z vykonaného dokazovania. Predovšetkým argument súdu, že žalovaný zaplatil celú kúpnu cenu z výlučných prostriedkov získaných dňa 14.05.2012 v sume 179.000,- Eur uviedol najskôr vo Vyjadrení k žalobe a následne vo Vyjadrení zo dňa 12.07.2019 uviedol iné tvrdenie, a to, že časť kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti vo výške 40.000,- Eur mal uhradiť z výlučných prostriedkov vo výške 94.000,- Eur získaných dňa 14.08.2012 z predaja ďalšej výlučnej nehnuteľnosti, teda už nie z peňažných prostriedkov získaných dňa 14.05.2012, čím sám žalovaný deklaroval, že ku dňu úhrady kúpnej ceny koncom augusta 2012 nemal dostatok výlučných prostriedkov na svojom bankovom účte, čo jednoznačne vyplýva aj z výpisu z bankového účtu žalovaného, preto sa žalovaný snažil napasovať rôzne sumy na úhradu kúpnej ceny. Podľa výpisu z bankového účtu žalovaného za rozhodné obdobie máj 2012 až august 2012 žalovaný odo dňa 14.05.2012 sumu 179.000,- Eur ku dňu úhrady kúpnej ceny, t.j. ku dňu 28.08.2012 spotreboval vo výške 171.820,21 Eur a zostatok bol v sume 7.179,79 Eur; v uvedených výpočtoch nezohľadnila sumu 94.000,- Eur, ktorú predstavovali výlučné prostriedky žalovaného pripísané v prospech jeho bankového účtu dňa 14.08.2012, keďže súd tieto v bode 26. odôvodnenia rozhodnutia nebral do úvahy, avšak aj po pričítaní výlučných prostriedkov v sume 94.000,- Eur, ku dňu 28.08.2012 - (úhrada kúpnej ceny) by mal žalovaný na svojom bankovom účte zostatok výlučných prostriedkov v sume 101.179,79 Eur, z ktorých by tak nemohol zaplatiť celú kúpnu cenu vo výške 105.000,- Eur, preto z preukázaných výpisov z bankového účtu žalovaného za rozhodné obdobie, s dôrazom na vysoké sumy debetov, žalovaný výlučné prostriedky (vrátane sumy 100.000,- Eur) ku dňu úhrady kúpnej ceny spotreboval. Žalovaný ku dňu úhrady kúpnej ceny, t.j. ku dňu 28.08.2012 spotreboval rovnako ako aj hotovosť v sume 100.000,- Eur, ktorú si vybral dňa 18.05.2012, pretože výber v hotovosti nie je v období zaplatenia kúpnej ceny koncom augusta 2012, ale o cca 3 mesiace skôr, teda žalovaný ich spotreboval tak, ako to pripustil aj súd v bode 29. odôvodnenia rozhodnutia pri možnom zohľadnení spotrebovania sumy 22.000,- Eur, rovnako žalovaný priebežne spotrebovával peniaze v nemalých čiastkach na jeho bankovom účte, navyše podľa výpisu z bankového účtu došlo k zmiešavaniu výlučných prostriedkov s prostriedkami v BSM podľa položiek kreditov. Z vykonaného dokazovania bez akýchkoľvek pochybností nevyplýva, že len a len výlučné prostriedky žalovaného žalovaný použil na úhradu kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti, pretože nekorešpondujú dátumy a sumy pripísania/výberu výlučných prostriedkov žalovaného s dátumami a sumami úhrady kúpnej ceny.

Z uvedených skutočností zistených dokazovaním jednoznačne vyplýva, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepodarilo sa mu vyvrátiť právnu domnienku uplatňovanú podľa § 143 Občianskeho zákonníka svedčiacu v prospech žalobkyne.

V bode 29. odôvodnenia rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa nepreukázala spotrebovanie sumy 100.000,- Eur zo strany žalovaného. Žalobkyňa sa snažila vyvrátiť nepravdivé tvrdenie žalovaného,

že počas cca 3 mesiacov žalovaný nespotreboval sumu 100.000,- Eur, pretože strany sporu žili nadštandardným luxusným spôsobom života, neustále chodili na drahé dovolenky, kupovali si drahé veci a pod., teda je vylúčené, aby počas cca 3 mesiacov žalovaný uvedenú sumu v hotovosti nespotreboval, jeho nákladný život preukazuje aj samotný výpis z bankového účtu, a preto v tomto smere tvrdenia a dôkazy žalobkyne súd nesprávne vyhodnotil. Za podstatné žalobkyňa považuje to, že výber hotovosti nebol realizovaný v období úhrady kúpnej ceny, je nelogické, aby sumu 100.000,- Eur mal počas obdobia cca 3 mesiacov žalovaný uloženú doma bez akéhokoľvek spotrebovania, a preto nemožno uvažovať o tom, že práve táto suma bola použitá na kúpu sporných nehnuteľností.

Žalobkyňa uvádza, že aj v iných súdnych konaniach, v ktorých sa žalobkyňa taktiež domáha určenia vlastníckeho práva, pretože taktiež žalovaný nadobúdal nehnuteľnosti len na seba, pričom mali patriť do BSM, žalovaný používa totožnú argumentáciu. Navyše, aj sám súd pripustil možnosť spotrebovania minimálne časti hotovostných prostriedkov v sume 22.000,- Eur, pričom je nemožné, aby žalobkyňa dokázala zaplatenie pohrebu, oblečenia, dovoleniek, jedla a iných útrat života, ktoré boli platené v hotovosti zo strany žalovaného zo sumy 100.000,- Eur. Len samotné pripísanie výlučných prostriedkov v prospech bankového účtu ako aj výber hotovosti nie sú spôsobilé preukázať, že práve tieto a len tieto výlučné peniaze boli použité na kúpu sporných nehnuteľností v časovom horizonte cca 3 mesiacov od získania výlučných peňažných prostriedkov.

Súd nesprávne vyhodnotil dôležitosť dôkazu, ktorým je výber sumy v súhrne 30.000,- Eur od 25.05.2012 do 26.06.2012, ktoré žalobkyňa vybrala zo svojich výlučných prostriedkov a ktoré boli použité na úhradu časti kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti, keď súd považoval túto argumentáciu žalobkyne za bezpredmetnú vzhľadom na petiu žaloby. Uvedené vyhodnotenie súdu odporuje aj pravidlám formálnej logiky, a to z dôvodu, že pokiaľ túto istú skutočnosť zohľadnila na strane žalovaného, ktorého výber hotovosti bol časovo ešte cca o mesiac ďalej ako výber hotovosti žalobkyne, ani výška výberu hotovosti žalovaného nedosahovala hodnotu kúpnej ceny, je maximálne nelogické a nepochopiteľné, prečo totožnú situáciu zohľadnil rozdielne u oboch stranách sporu.

Z vykonaného dokazovania tak jednoznačne vyplýva aj s ohľadom na dátumy a jednotlivé sumy, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a tak nevyvrátil právnu domnienku podľa § 143 Občianskeho zákonníka, pretože sporné nehnuteľnosti patria do BSM strán sporu.

Ďalej žalobkyňa v odvolaní dôvodila, že súd vo viacerých bodoch odôvodnenia nesprávne interpretoval ust. § 143 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého platí právna domnienka o nadobúdaní vecí do BSM počas trvania manželstva z prostriedkov aspoň z časti patriacich do BSM, keď nezákonne prenáša dôkazné bremeno na žalobkyňu v tom smere, že nepreukázala použitie prostriedkov z BSM na kúpu sporných nehnuteľností. Je to práve žalovaný, ktorá má hodnoverne preukázať skutočnosti na vyvrátenie uvedenej právnej domnienky, a to, že na úhradu kúpnej ceny použil len svoje výlučné prostriedky získané v období krátko pre úhradou kúpnej ceny, čo z vykonaného dokazovania nevyplýva. Právne posúdenie súdu je nesprávne, pretože odporuje § 143 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vec patrí do BSM, pokiaľ sa nadobudla počas trvania manželstva hoci len z časti z prostriedkov patriacich do BSM. Navyše, sám súd tento výklad uvádza v bode 25. odôvodnenia rozsudku. Keďže žalobkyňa uviedla, že len časť kúpnej ceny vo výške 30.000,- Eur bola uhradená z jej výlučných prostriedkov, časť vo výške 40.000,- Eur uhradil z výlučných prostriedkov žalovaný, zvyšok kúpnej ceny vo výške 35.000,- Eur bola uhradená z prostriedkov patriacich do BSM, preto v tomto prípade nemožno hovoriť o podielovom spoluvlastníctve, ktoré by prichádzalo do úvahy len pri nadobúdaní nehnuteľností do vlastníctva strán sporu pred manželstvom alebo za použitia prostriedkov podľa výnimiek deklarovaných v § 143 Občianskeho zákonníka počas manželstva. Ust. § 143 Občianskeho zákonníka súd nesprávne interpretoval, keď sa v bode 30. odôvodnenia rozsudku stotožnil s tvrdením právnej zástupkyne žalovaného, že pokiaľ boli na majetok žalovaného, teda na sporné nehnuteľnosti, vynaložené spoločné prostriedky, tieto si žalobkyňa môže uplatňovať v konaní o vyporiadaní BSM. Uvedeným argumentom tak žalovaný aj ako súd sami pripúšťajú možnosť, že na sporné nehnuteľnosti boli vynaložené prostriedky patriace do BSM, a potom je namieste žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovieť, pretože pokiaľ boli na vec, v danom prípade sporné nehnuteľnosti, vynaložené čo i len z časti prostriedky patriace do BSM, celé sporné nehnuteľnosti patria do BSM. Otázka vyporiadania je v tomto prípade druhoradá a prichádzala by do úvahy ak súd v tomto konaní určí, že sporné nehnuteľnosti patria do BSM, v opačnom prípade by nemohli ani tvoriť masu BSM, ktorá sa bude po právoplatnom rozvoze manželov strán sporu vyporiadavať v samostatnom súdnom konaní.

Z vykonaného dokazovania, najmä z výpisu z bankového účtu žalovaného vyplýva, že žalovaný spotreboval svoje výlučné prostriedky, výber v hotovosti v sume 100.000,- Eur bol uskutočnený o

cca 3 mesiace skôr ako bola uhradená kúpna cena za sporné nehnuteľnosti a tieto taktiež žalovaný spotreboval, na podporu čoho žalobkyňa príkladmo uviedla a preukázala dôkazy, dátumy a sumy pripísania/výberu výlučných prostriedkov žalovaného s dátumami a sumami úhrady kúpnej ceny nekorešponujú, na kúpnu cenu za sporné nehnuteľnosti boli vo výške 30.000,- Eur použité aj výlučné prostriedky žalobkyne a z časti prostriedky patriace do BSM, žalovaný nevyvrátil právnu domnienku a v danom prípade nejde o výnimku podľa § 143 Občianskeho zákonníka, preto bolo namieste žalobe v celom rozsahu vyhovieť a určiť, že sporné nehnuteľnosti patria do BSM strán sporu.

Súd neprávne právne posúdil vec, keď nezákonne preniesol dôkazné bremeno na žalobkyňu v tom smere, že mala preukázať použitie prostriedkov BSM na kúpu sporných nehnuteľností, a hoci z dokazovania je zrejmé, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k použitiu výlučne jeho prostriedkov na zaplatenie kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti, napriek tomu súd tak v rozpore so zisteným skutkovým stavom nesprávne právne posúdil veci, keď žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalobkyňa žiada, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a žalobe vyhovel.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby odvolací súd rozsudok potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobkyňou podané odvolanie je nedôvodné, nie sú naplnené ani odvolacie dôvody. Nesúhlasí s tvrdením žalobkyne, že napádaný rozsudok je nedostatočne odôvodnený, resp. rozporuplný. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno čo do preukázania týchto tvrdených skutočností, nakoľko listiny (návrh na vklad, KZ V-14231/12, detail pohybu o prijatí sumy 94.000,- Eur, pohyby na bežnom účte 2.5.2012-31.12.2012) predložila v rozpore so sudcovskou koncentráciou konania, ktorú skutočnosť súd prvej inštancie aj správne vyhodnotil (tieto skutočnosti žalobkyňa ani v žalobe netvrdila a tvrdiť ich začala až po tom, ako žalovaný objasnil pôvod finančných prostriedkov, z ktorých bola kúpna cena hradená. Konkrétne v písomnom podaní zo dňa 12.7.2019 uvádzal, že žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenia, pričom k predloženiu niektorých listín žalobkyňou prišlo až dňa 2.2.2022, teda po vyše 2,5 roka. Navyše predkladané listiny nepreukazujú skutočnosť ich spotrebovania na úhradu časti kúpnej ceny predávajúcemu sporných nehnuteľností. Naopak, žalovaným predložené potvrdenia o úhrade kúpnej ceny sporných nehnuteľností, spolu s ostatnými predkladanými listinnými dôkazmi preukazujú to, že žalovaný celú kúpnu cenu uhradil z výlučných prostriedkov, čím uniesol dôkazné bremeno. K samotným výpisom z účtu žalovaného, treba k preukázaniu jeho tvrdenia priradiť kúpnu zmluvu, ktorou sa sporné nehnuteľnosti nadobudli do jeho výlučného vlastníctva, potvrdenia o úhrade častí kúpnej ceny (kde je uvedené meno žalovaného), nadobúdacie tituly príp. LV dotknutých nehnuteľností vo vlastníctve žalovaného, z predaja ktorých získal prostriedky na kúpu sporných nehnuteľností atď. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, ani bremeno tvrdenia, čo do odovzdania tejto časti kúpnej ceny predávajúcemu resp. úhrady časti kúpnej ceny vo výške 30.000,- Eur. Pokiaľ ide o argument žalobkyne, že došlo k zmiešaniu peňažných prostriedkov žalovaného na bankovom účte, vloženie peňažných prostriedkov vzniká vkladateľovi pohľadávka voči banke, preto nemožno hovoriť o veci ako takej, a nemôže dôjsť k „zmiešavaniu“ vecí, nakoľko ide o pohľadávky. K samotnej úhrade kúpnej ceny žalovaným, k nadobudnutiu finančných prostriedkov vo výlučnom vlastníctve žalovaného, z ktorých táto kúpna cena bola uhrádzaná, poukazuje na predošlé vyjadrenia vrátane odvolania žalovaného zo dňa 22.10.2020. Žalovaný disponoval dostatočným množstvom peňažných prostriedkov vo výlučnom vlastníctve, ktoré mal z predaja 2 rozdielnych nehnuteľností – bytu za 179.000,- Eur a nehnuteľností v Malinove za 94.000,- Eur, ktoré použil na kúpu sporných nehnuteľností (odkaz písomné podanie zo dňa 12.7.2019).

Dňa 14.5.2012 bola kúpna cena vo výške 179.000,- Eur za uvedený byt pripísaná na účet žalovaného, 4 dni po pripísaní na účet dňa 18.5.2012 vybral 100.000,- Eur z týchto prostriedkov, t.j. zo svojich výlučných prostriedkov, z ktorej sumy hradil dňa 22.8.2012 časť kúpnej ceny za žalované nehnuteľnosti vo výške 59.913,22 Eur a dňa 31.8.2012 vo výške 5.086,78 Eur. Spotrebovanie sumy 100.000,- Eur v rámci spoločnej domácnosti, ako tvrdí žalobkyňa, nijako nepreukázala (a aj emailová korešpondencia o kúpe leteniek, ktoré listiny predložila dňa 2.2.2022 preukazujú len to, že ich objednávala žalobkyňa a aj ich mala hradiť ona), a tvrdenie, že výber 100.000,- Eur sa uskutočnil cca 3 mesiace pred samotnou úhradou, a teda nie v období zaplatenia kúpnej ceny, sú len nepodloženými domnienkami žalobkyne. Minimálne teda po uvedenom výbere 100.000,- Eur, ostávalo na účte žalovaného výlučných prostriedkov v tom čase 79.000,- Eur. Následne dňa 14.8.2012 obdržal sumu 96.000,- Eur ako vyplatenú kúpnu cenu za nehnuteľnosti v Malinove (v jeho výlučnom vlastníctve), spolu som mal teda pohľadávku voči banke vo výške 175.000,- Eur, pričom disponoval aj s inými finančnými prostriedkami na účte ešte aj pred obdržaním sumy 179.000,- Eur, preto aj „výpočty“ uvádzané v bode 7. odvolania sú nedôvodné. No aj po zohľadnení „debetových položiek“ na bankovom účte žalovaný preukázateľne disponoval ku dňu

úhrady 3.časti kúpnej ceny (28.8.2012) sumou vo výške 40.000,- Eur, ktorá bola v jeho výlučnom vlastníctve, pričom peňažné prostriedky mal z úhrady 2 kúpnych cien za nehnuteľnosti vo svojom výlučnom vlastníctve. Nestotožňuje sa preto s tvrdeniami uvádzanými v odvolaní žalobkyne v bode 7., uvedené výpočty sú nezrozumiteľné a nekorešponujú s vykonaným dokazovaním, a konštatovanie o mojom „napasovaní“ transakcií nie je ničím podložené. Žalovaný od začiatku súdneho konania tvrdil, že kúpnu cenu hradil z prostriedkov vo výlučnom vlastníctve, ktoré mal z predaja nehnuteľností. Naopak žalobkyňa listiny, ktorými chcela preukázať svoje tvrdenia, predložila až 2.2.2022.

Žalobkyňa si nesprávne interpretuje princíp zákazu prekvapivých rozhodnutí. Uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/8/2021-197 zo dňa 11.8.2021 došlo k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie v poradí prvého práve z dôvodov v uznesení uvádzaných. Odvolací súd navyše konštatoval, že pri nepreskúmateľných rozhodnutiach nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok (už len preto vyznieva nelogicky konštatovanie žalobcu, že došlo k porušeniu zákazu prekvapivého rozhodnutia), avšak v bode 15. uviedol, že „vyznieva ako oprávnená odvolacia argumentácia o tom akými inými dôkaznými prostriedkami mal žalovaný preukázať úhradu kúpnej ceny,“, čo konštatuje na margo predložených výpisov z bankového účtu. Súd prvej inštancie vec znovu prejednal, a na základe vykonaného dokazovania správne rozhodol.

Žalobkyňa tvrdí, že úhrada kúpnej ceny bola z prostriedkov v BSM, avšak v priebehu súdneho konania ani nepreukázala, že by mala nejaký príjem, resp. z čoho by manželia hradili kúpnu cenu.

Žalovaný preukázal nielen pôvod finančných prostriedkov na úhradu kúpnej ceny (čo žalobkyňa nie), výber časti týchto prostriedkov (len toto žalobkyňa preukázala, že peniaze vybrala, avšak popiera že tieto boli spotrebované na úhradu kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti), preukázal skutočnosť, že išlo o prevod nehnuteľností v jeho výlučnom vlastníctve (čo žalobkyňa nepreukázala). Nemožno preto hovoriť o tej istej situácii, ktorú by súd rozdielne zohľadnil.

Žalovaný hodnoverne a bez akýchkoľvek pochybností preukázal skutočnosť, že celú kúpnu cenu za sporné nehnuteľnosti hradil on, z jeho výlučných prostriedkov, na základe čoho došlo k transformácii majetku a vyvráteniu právnej domnienky v zmysle §143 OZ. Pokiaľ sa žalovaný, a rovnako i súd zmienili o tom, že ak žalobkyňa financovala nejaké záležitosti týkajúce sa spornej nehnuteľnosti, išlo o jej pohľadávku voči BSM, a nie o financovanie kúpnej ceny, pričom uvedené sa týkalo nákladov na spornú nehnuteľnosť (detaily pohybu predložila žalobkyňa na pojednávaní 2.2.2022). Uvedené žalobkyňa opäť len nesprávne interpretuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že napádaný rozsudok je vecne a právne správny a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100%.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Predmetom konania je požiadavka žalobkyne na určenie, že strany sporu sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Galanta, katastrálnym odborom, pre obec G., katastrálne územie G., ako: parcela registra „C“ číslo 3115/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 551 m², parcela registra „C“ číslo 3115/7 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 248 m², rodinný dom so súpisným číslom XXXX, postavený na parcele číslo 3115/7. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania žalobu žalobkyne zamietol, nakoľko

dospel k záveru, že žalovaný v konaní preukázal, že sporné nehnuteľnosti nadobudol do výlučného vlastníctva využitím prostriedkov nepatriacich do BSM a žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by na kúpu nehnuteľností boli použité aj peňažné prostriedky patriace do BSM. Žalobkyňa nesúhlasila so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, namietala, že súd prvej inštancie porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces, pretože rozsudok neobsahuje náležité, zrozumiteľné a logické zdôvodnenie, súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam v tom, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno, hoci je zrejmé, že žalovaný svoje výlučné prostriedky podľa výpisu z bankového účtu v rozhodnom období spotreboval a rovnako spotreboval aj v hotovosti sumu 100.000 Eur a nesprávne právne posúdil vec, pretože nesprávne interpretoval ust. § 143 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil pre svoje rozhodnutie významné dôkazy vykonané v konaní, a to každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 220 Civilného sporového poriadku. S námietkami žalobkyne uvedenými v podanom odvolaní sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v preskúmanom rozsudku, preto nemohli privodiť jeho zmenu. Ani v odvolacom konaní neboli žalobkyňou tvrdené, ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Na základe uvedeného si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a k odvolacím argumentom, odvolací súd dodáva nasledovné:

Žalobkyňa podala odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku.

Jednou z odvolacích námietok žalobkyne, bolo namietanie, že rozsudok súdu prvej inštancie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu, že rozhodnutie neobsahuje náležité, zrozumiteľné a logické zdôvodnenie.

Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil,

zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobkyňou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobkyňa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

Žalobkyňa považuje napadnutý rozsudok za prekvapivé rozhodnutie z dôvodu protichodného vyhodnotenia argumentov a dôkazov, pretože v poradí prvým rozsudkom č.k. 17C/11/2019-131 zo dňa 29.9.2020 rozhodol v prospech žalobkyne a po zrušení a vrátení veci rozhodol úplne inak. Odvolací súd však v uvedenom nevidí porušenie zákazu prekvapivých rozhodnutí. Vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzalo zákonné konanie, v ktorom bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Pokiaľ v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vydaniu rozdielnych rozhodnutí potom ako odvolací súd prvé rozhodnutie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (z dôvodu nepreskúmateľnosti), nemožno hovoriť o prekvapivom postupe, nakoľko prvé rozhodnutie pre nedostatky bolo zrušené, vec bola posúdená opätovne, nie však na záveroch, ktoré by boli nepredvídateľné.

Ďalej žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, keď vyvodil záver, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno, hoci je zrejmé, že žalovaný svoje výlučné prostriedky podľa výpisu z bankového účtu v rozhodnom období spotreboval a rovnako spotreboval aj v hotovosti sumu 100.000 Eur.

Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods.

1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

K odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uviedol, že žalovaný preukázal, že na základe predaja výlučného majetku – bytu v Bratislave získal výlučné peňažné prostriedky v sume 179.000 Eur dňa 14.5.2012 a po cca 3 mesiacoch ich použil na zaplatenie kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti vrátane požitia sumy 100.000 Eur, ktoré si vybral dňa 18.5.2012. Žalobkyňa tvrdí, že je vylúčené, aby počas 3 mesiacov žalovaný vybral sumu 100.000 Eur nespotreboval. Žalovaný tieto tvrdenia žalobkyne poprel a následne žalobkyňa nijak nepreukázala spotrebovanie sumy 100.000 Eur, tvrdila, že žili nadštandardným luxusným spôsobom života, neustále chodili na dovolenky, kupovali si drahé veci, pričom nákladný život preukazuje aj výpis z bankového účtu. Podľa výpočtov žalobkyne ku dňu úhrady kúpnej ceny 105.000 Eur mal žalovaný na bankovom účte len sumu 101.179,79 Eur, teda nemal dostatok výlučných prostriedkov. K tejto námietke je však potrebné uviesť, že kúpnu cenu 105.000 Eur predmetných nehnuteľností platil žalovaný 3 splátkami: 40.000 Eur zaplatil 28.8.2012 prevodom z účtu, 59.913,22 Eur zaplatil 22.8.2012 vkladom na účet predávajúceho, 5.086,78 Eur zaplatil 31.8.2012 v hotovosti predávajúcemu. Bolo preukázané, že žalovaný disponoval finančnou hotovosťou, pretože 18.5.2012 vybral 100.000 Eur, pričom išlo o jeho výlučné prostriedky získané za predaj bytu v Bratislave v jeho výlučnom vlastníctve za kúpnu cenu 179.000 Eur. Ďalej žalovanému boli pripísané na účet 14.8.2012 výlučné finančné prostriedky 94.000 Eur za predaj jeho výlučných nehnuteľností v Malinove. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný ku dňom úhrad kúpnej ceny za predmetné nehnuteľnosti preukázal dostatok výlučných peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie v bode 26. a 27. odôvodnenia rozsudku. Odvolací súd nezistil nesprávnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie.

K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

Žalobkyňa vytýkala súdu prvej inštancie nesprávnu aplikáciu § 143 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd poukazuje na R 42/1972 (Z rozboru a zhodnocení rozhodovací činnosti soudů v České socialistické republice ve věcech vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů a stanoviska občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČSR k výkladu zákonných ustanovení o bezpodílovém spoluvlastnictví, Cpj 86/71, z 3.2.1972), ktoré uvádza: „Věci získané výměnou za věc nebo z výtežku věci, která byla v osobním vlastnictví jednoho z manželů, jsou nadále v osobním vlastnictví tohoto manžela. Nejde tu totiž v takovém případě o nabytí nového majetku ani o rozmnožení dosavadního majetku za trvání manželství, nýbrž o změnu, která nemá vliv na povahu těchto věcí jako předmětu osobního vlastnictví. Při nabytí pomocí prostředků, které byly vzaty jednak z bezpodílového spoluvlastnictví manželů, jednak z osobního majetku některého z manželů, stávají se věci takto nabyté na rozsah použitých prostředků z bezpodílového spoluvlastnictví manželů.“

Odvolací súd nemá dôvod sa od tohto výkladu odkloniť. V konaní žalovaný preukázal, že kúpna cena predmetných nehnuteľností bola celkom zaplatená z jeho výlučných prostriedkov, žalovaný bol účastníkom kúpnej zmluvy, teda predmetné nehnuteľnosti nepatria do BSM, ale sú vo výlučnom vlastníctve žalovaného tak ako je uvedené na LV v katastri nehnuteľností. Predmetnú nehnuteľnosť žalovaný nadobudol z predaja veci, ktorá bola v jeho výlučnom vlastníctve, preto je v jeho výlučnom vlastníctve. Žalobkyňa nepreukázala, že predmetná nehnuteľnosť bola nadobudnutá z prostriedkov z BSM a tiež z prostriedkov vo výlučnom vlastníctve, tak ako správne a podrobne vysvetlil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne posúdil, že nebol dôvod na zmenu vlastníckeho režimu spornej nehnuteľností tak ako žiadala žalobkyňa.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalobkyne s preskúvaným rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalobkyňa v odvolaní vychádzala z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery. Odvolacie námietky žalobkyne ohľadne nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, nesprávnych skutkových a právnych záverov konštatovaných súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľky, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobkyňou nie sú naplnené.

Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúvaný rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnila (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je odvolacia námietka opodstatnená.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol, rozhodol vo výroku vo veci samej vecne správne a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyne

v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovoľať rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovoľať uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovoľať uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovoľať poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).